

Hồi 8

Quả Tiên Chi Hình Người

Đạo nhân râu đen đợi vị sư đệ ấy đi rồi mới quay lại hỏi bọn người mới đến:
- Chư vị đến đây có việc gì thế?

Thiếu niên ôm quyền kính cẩn:

- Vãn bối Tôn Lan Đình đến quý sơn tìm gia sư Thần Long tôn giả Cốc Tang Điền!

Nguyên do nửa năm trước, Tôn Lan Đình nghe Kim Phát Man Bà Mạnh Ngọc Trân có nói vào ngày hai tháng hai sư phụ chàng sẽ tới tăng viện cho phái Võ Đang nên hôm nay nhớ tới lời ấy đến đây tìm sư phụ, nào ngờ Thần Long tôn giả vì danh vọng quá lớn của Võ Đang, không tiện công khai tăng viện mà có ý đợi đến đêm sẽ ngầm đến tương trợ, chính vì vậy mà chàng và Võ Đang xảy ra hiểu nhầm.

Đạo nhân râu đen nổi giận:

- Sư phụ người chưa hề đến bản sơn sao người lại đến đây tìm? Phải chăng có ý muốn gây hấn...

Vừa nói đạo nhân vừa chỉ đại hán mặt đen:

- Lại dám mang võ khí qua Giải Kiếm Nhai rõ ràng là muốn đối địch cùng bản phái, có lẽ các người đã bị Hắc Y giáo sai khiến nên mới dám đến đây loạn động.

Một đạo nhân đứng cạnh kêu to:

- Sư huynh, chớ nghe chúng nói bậy, tên tiểu tử kia đã luyện được công phu Truyền Âm Nhập Mật đầu phải là đồ đệ Cốc Tang Điền?

Đạo nhân râu đen nghe câu ấy càng kinh dị, lão nhìn Tôn Lan Đình như có ý thăm dò, thấy chàng vẫn an nhàn, nhưng rồi cho rằng với niên kỷ quá trẻ chưa chắc chàng đã có hỏa hầu thâm hậu.

Tôn Lan Đình nói:

- Suốt dọc đường tới đây vãn bối liên tiếp bị người của quý phái ngăn cản và cứ đổ riết cho vãn bối là người của Hắc Y giáo, không chịu nghe phân giải. Riêng tiền bối có lẽ là Thiên

Nguyên chân nhân, chẳng lẽ cũng võ đoán như thế? Bây giờ vẫn bối xin nói rõ lần nữa, chúng ta và Hắc Y giáo hoàn toàn không có liên quan, tin hay không là tùy tiền bối.

Thiên Nguyên chân nhân giận dữ:

- Dù các ngươi không liên quan với Hắc Y giáo nhưng bất cứ ai đòi mang vũ khí vượt qua Giải Kiếm Nhai đều không thể được.

Tôn Lan Đình cười lớn:

- Nơi đây gọi là Giải Kiếm Nhai là chỉ nói cởi kiếm chứ đâu có nói tất cả các vũ khí khác!

- Đó là quy củ lâu đời của bản phái chứ không phải do chúng ta mới đặt ra!

Lão nhìn thấy tên đồng tử đứng sau cô nương áo trắng cầm một thanh trường kiếm lão chỉ tay quát hỏi:

- Ngươi nhìn đó, không phải là kiếm đấy sao?

Tôn Lan Đình hỏi:

- Nếu không chịu bỏ kiếm đạo nhân tiền bối sẽ làm sao?

Thiên Nguyên Đạo Nhân gầm lên:

- Trừ phi hãn tiêu diệt hết Võ Đang tá, nếu không hãn sẽ chết hoặc trong thương!

Tôn Lan Đình ôm quyền:

- Xin thứ cho tại hạ không biết quy củ quý sơn, nếu gia sư không ở trên núi, tại hạ xin cáo từ!

Thiên Nguyên Đạo Nhân quát:

- Các ngươi đứng im đó, đã mang kiếm tới Giải Kiếm Nhai tất phải tuân theo quy luật bản phái.

- Chúng tại hạ không phải môn hạ Võ Đang há lại chịu câu thúc bởi quy luật của các ngươi?

Thiên Nguyên Đạo Nhân cười gằn:

- Nếu không chịu nghe quy luật tội nặng thêm một bậc, không tin ngươi cứ thử xem!

Tôn Lan Đình nghe lời ấy cho rằng Võ Đang quá kiêu ngạo, cứ theo khẩu khí đạo nhân ấy tựa hồ quy định của Võ Đang chính là quy định cho toàn võ lâm, đâu có lý lẽ ấy được?

Nhưng rồi chàng lại nghĩ Võ Đang là một danh môn chính phái, đồng thời lại cùng đối địch với Hắc Y giáo như sư phụ chàng không nên gây hấn cùng bọn họ vì vậy chàng cố hòa hoãn:

- Nếu đã như thế, tại hạ sẽ yêu cầu chúng nhân đây bỏ vũ khí, những lời thất lễ xin được tha thứ.

Thiên Nguyên Đạo Nhân cười gằn:

- Các người đã phạm quy củ bản phái, sự việc không thể giải quyết dễ dàng thế được, nếu muốn an thân quay về hãy nhất loạt bỏ vũ khí quỳ chân tuân tỵ hạ sơn, như vậy mới có thể làm gương cho kẻ sau.

Bất giác Tôn Lan Đình nổi giận:

- Võ Đang phái thật kiêu căng ngạo mạn, bình thường tại hạ rất ngưỡng mộ chư vị nhưng hôm nay gặp đây té ra là mới biết.

- Hảo tiểu tử, người dám lăng nhục bản phái, đến sư phụ Cốc Tang Điền của người cũng không dám cuồng ngạo như thế, hãy nhìn đạo nhân ta dạy cho các người một bài học.

Lão đang sắp động thủ, hai lão già đứng sau lưng Tôn Lan Đình vội nói to:

- Tôn thiếu hiệp, không cần hao tổn lời nói với các đạo nhân ngang ngược này, chúng ta cứ lên thẳng Vân Hà cung gặp chưông môn của họ nói cho minh bạch.

Thiếu nữ ngồi trên kiệu không cười, không nói, vì rằng có ý muốn tận mắt nhìn công phu thực của Tôn Lan Đình cao tới trình độ nào, bấy giờ Thiên Nguyên chân nhân cười lạnh lẽo:

- Vân Hà cung há phải là nơi cho các người loạn động?

Dứt lời, lão quay đầu quát lớn:

- Bày trận!

Nhân ảnh tung hoành, sau lưng lão từ trên núi xuất hiện chín đạo nhân trung niên, một đạo nhân tiến lên làm "trận nhãn" còn tám đạo nhân khác theo thứ tự vị trí các cửa sinh, thương, hưu, đỗ, tử, cảnh, kinh, khai đứng vào tám nơi, tiếp đó là những tiếng "xoẹt, xoẹt" trường kiếm rút khỏi vỏ đứng im chờ địch. Đó là Cửu Cung Liên Hoàn Đoạt Mệnh kiếm trận nổi tiếng giang hồ của Võ Đang phái, nó phối hợp bát môn và cửu cung, thái ất độn giáp, khi trận thế phát động, biến hóa khôn lường đúng là lợi hại vô cùng.

oOo

Trước khi kể về kiếm trận hãy quay lại lúc Tôn Lan Đình bị rơi xuống vực sâu ở Bài Vân động, vực ấy sâu ngàn trượng không thấy đáy, thân chàng rơi càng lúc càng mau, mấy lần chàng ở giữa không trung định đề khí khinh thân để ghìm sức rơi chậm lại nhưng không có lực nào để mượn nên cứ vùn vụt xuống.

Lâm nguy nhưng không hoảng loạn, tuy biết không có hy vọng sống sót, nhưng vẫn chú ý cảnh vật xung quanh may ra sẽ tìm được đường sống. Chàng đã tung vốc chất dịch của con Tích Dịch nên trong đêm vẫn nhìn rõ như ban ngày, dưới vực tuy tối đen nhưng chàng vẫn nhìn rất rõ. Hai bên vách núi cây cỏ như chạy ngược lên đầu chàng càng lúc càng mau. Đột nhiên chàng phát hiện dưới chân có một điểm đen, thì ra đó là một thân cây tùng đâm ngang, chàng vội vươn tay níu lấy, thế rơi chậm lại nhưng lập tức "rắc, rắc" hai tiếng vì sức rơi quá mau, cành tùng gãy lìa, chàng lại tiếp tục rơi xuống.

Chàng quăng cành tùng còn cầm trong tay xuống, lúc ấy khoảng cách giữa chàng với đáy vực còn khá gần, đột nhiên chàng thấy dưới chân có một điểm đen nữa, chàng vội đặt chân lên đó chẳng cần biết đó là vật gì. Toàn thân chàng chấn động, thì ra đó là một khối rong rêu cây cối quấn vào nhau, thân chàng rơi xuyên qua đám cây lá ấy đau như, sức rơi lại chậm lại thêm nhiều.

Bấy giờ chân chàng đã chạm tới đáy vực, tự biết sống chết chỉ còn xảy ra trong một chớp mắt, trong lúc vội vàng cấp bách chàng thi triển hết công lực toàn thân nhún mạnh song cước, "rầm rầm" hai tiếng, chàng bất tỉnh hôn mê.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên chàng có cảm giác trên mặt có vật gì êm êm mềm mềm, chàng từ từ mở mắt, ánh dương quang chói vào mắt, lúc ấy thần trí chàng chưa tỉnh hẳn theo bản năng chàng lại nhắm hai mắt. Qua một chốc, lại thấy vật mềm mềm ấy di động trên mặt, lần này chàng đã tỉnh hẳn mở choàng mắt ra nhìn, chợt thấy một con khỉ đang quỳ cạnh thân chàng và nó đang dùng mũi ghé sát mặt chàng hít ngửi.

Chàng đột ngột vùng dậy, toàn thân đau như dầm, đầu óc quay cuồng lại ngã ra sau. Con khỉ thấy chàng vẫn cử động nó không sợ hãi bỏ chạy mà kêu lên mấy tiếng "chít, chít" nhảy tung tung như có ý vui mừng.

Tôn Lan Đình vẫn nằm dưới đất nhìn lên trời, ánh nắng từ trên cao tí chiếu xuống, chàng ở trong núi này đã lâu nhận ra đó là hướng đông và có lẽ đang vào khoảng giờ Ty.

Đưa mắt quét nhìn chung quanh chàng thấy nhiều xác khỉ chết, xa xa có một thác nước bắn tung tóe bọt trắng lên, đưa mắt nhìn bên cạnh thì ra chính chàng đang nằm trong một vũng nước rộng. Nằm trong vũng nước ấy thật khó chịu. Tôn Lan Đình hít một hơi chân khí tay chân đập mạnh tung người khỏi vũng nước rơi xuống một nơi đất khô, con khỉ vẫn chưa chịu đi, nó nhảy đến bên thân chàng, hai tay múa may hỗn loạn và cứ kêu "chít, chít" liên hồi. Chàng không hiểu dụng ý con khỉ này ra sao chỉ đưa mắt nhìn nó, tay nó có ánh đỏ rực như đang cầm vật gì. Nhìn kỹ lại chàng càng kinh ngạc, ánh đỏ ấy không phải là vật gì mà chính là quả Tiên Chi mà ở bên trên nhai bụn lão ma đầu đang sống chết tranh đoạt, không hiểu do nguyên nhân nào mà lại rơi vào tay con khỉ này.

Con khỉ đưa trái cây đỏ rực ấy dứ dứ trước mặt chàng, thấy chàng không hiểu, nó càng nhảy nhót dữ, đột nhiên nó vọt thân lên cao rồi quỳ xuống bên chàng đẩy mạnh trái cây Tiên Chi hình người vào miệng chàng.

Tôn Lan Đình không há miệng, chàng tránh đầu qua một bên nói:

- Trái cây này do người kiếm được, đừng bắt ta ăn!

Con khỉ thấy Tôn Lan Đình không chịu ăn, hai mắt nó lác liến gãi tai gãi đầu như có vẻ quá gấp rồi nhảy vọt tới trước nhảy chồm lên cổ chàng gãi gãi vào đầu chàng khiến chàng rất khó chịu.

Tay trái nó níu đầu chàng, tay phải nhét mạnh trái cây vào miệng chàng như cố ép chàng ăn cho được. Trái cây vừa áp vào miệng, Tôn Lan Đình ngửi thấy một mùi thơm xông vào phế phủ, không biết sao được, chàng đành cắn ăn một miếng.

Con khỉ thấy chàng chịu ăn nó vui mừng rú lên một tiếng, nhảy vọt leo lên một cành cây mọc trên vách đá, hai con mắt đen láy chăm chú nhìn chàng.

Tôn Lan Đình thở dài:

- Con vật mà con tốt thể này, so với con người bất nhân bất nghĩa thật không bằng loài cầm thú.

Thì ra con khỉ ấy thấy tên Bát Tú Ma Quân Lý Nhược Vọng đoạt được trái Tiên Chi rồi bị văng xuống gần bờ vực, nó liền cướp lấy trái cây quý chạy xuống vực vì bị Bát Lão Thần Quân đánh chưởng đuổi bầy khỉ chạy tứ tán.

Chàng đưa mắt nhìn lên cây, con vật đã biến mất từ lúc nào, chàng buồn bã nghĩ thầm: "Thân ta đang bị thương nặng không thể đứng dậy, làm sao mà sống được nữa?"

Mấy lần chàng định ngồi dậy đều thấy toàn thân đau nhức đầu loạn mắt hoa ngã xuống. Mặt trời lại ngã về tây, chắc lại sắp tối. Đột nhiên một đám mây đen bay qua trên miệng vực, lại một đám mây đen bay qua, ánh tà dương đã bị mây đen che kín, dưới vực sâu vì vậy càng tối đen. Tôn Lan Đình tự biết nơi núi rừng hoang vắng này khác hẳn bắc bộ Trung Nguyên, tiết cuối đông trừ tuyết rơi trên đỉnh núi còn dưới chân núi mưa nhiều hơn tuyết, nếu như mưa lớn trút xuống thác nước dâng lên, toàn thân chàng nằm dưới vực sâu gần thác nước này dễ chết không có đất chôn.

Quả nhiên từng giọt từng giọt mưa bắt đầu rơi. Gió núi bắt đầu găm thét, mưa càng lúc càng lớn dần dần biến thành mưa gào gió thét, cơn mưa càng lúc càng lớn. Lòng thác cũng từ hẹp biến thành rộng, từ nông hóa sâu, nước rú ào ào.

Tôn Lan Đình nghiêng rặng, chân tay cố chống thân dậy vẫn không thoát bị nước thấm tới. Đột nhiên xa xa chàng nghe như có tiếng âm âm như thiên binh vạn mã, chàng biết đó là nước núi đã dâng lên, nước trong núi có thể nói rất dữ tợn, nó cuốn chảy tới đâu là quét sạch cây cỏ đá cát và có thể làm núi phải lở và biến dạng hết các con suối rừng.

Chàng hết sức vội vàng không kể gì đau đớn vội bò lên chỗ đất cao. Đang lúc bò bỗng chàng có cảm giác một luồng khí ấm từ Đan Điền xông lên trong thoáng chốc đã lan tỏa toàn thân chàng, tự nhiên chàng thấy khoan khoái không còn đau đớn gì nữa. Bấy giờ chàng không kịp suy nghĩ hú lên một hồi dài tung thân lên cao rơi xuống một khối đá nằm ngang vách núi cao hơn bảy tám trượng. Luồng khí ấm vẫn chuyển động trong thân chàng, tự biết trái cây Tiên Chi hình người đang phát sinh tác dụng nhưng nó sự thực có lợi ích gì chàng hoàn toàn chưa biết.

Mưa vẫn dữ dội, nước dâng lên tràn đầy vực, đến mô đá này cũng chưa chắc là nơi an toàn, chàng đưa mắt nhìn chung quanh, bốn bề trắng xám một màu.

Ngẩng đầu lên nhìn, cách đầu chàng năm trượng có một cây cổ tùng bị gió mưa vạt vã như một con rồng linh hoạt như sắp bay lên. Chàng vội đề chân khí khinh thân nhảy lên cành tùng, chàng đu vào thân cây tìm một cành to kín nhất đu thân lên ngồi khoanh chân nhưng thân điều tức, điều khiển chân lực trong người hòa hợp làm một với luồng khí ấm, không lâu tâm cảnh chàng sáng sủa hẳn tiến vào cảnh giới vô ngã.

Qua một đêm mưa gió to lớn như rửa sạch núi rừng thành một cảnh mới. Khắp nơi sạch như lau, được ánh dương ngày mới chiếu xuống biến thành những màu sắc lung linh mỹ lệ. Chung quanh cành cây tùng có một luồng mây bao quanh không tan. Gió hiu hiu thổi đến làm tan mây mù để lộ ra một thiếu niên anh tuấn đang nhắm mắt tĩnh tọa. Qua một chút nữa thiếu niên từ từ mở mắt, trước mắt là ánh triều dương, chàng lấy làm khoan khoái dị thường,

thân hình chưa động, ngửa mặt chàng hú một hồi dài, thanh âm trong trẻo như tiếng phượng gáy đầu non rất lâu chưa dứt.

Thiếu niên khẽ "ủa" một tiếng như không tin tiếng hú thánh thót ấy lại do chính mình phát ra. Chàng lại hú một hơi nữa chấn động cỏ cây, núi vách chung quanh dội lại, quả nhiên không sai chút nào, tiếng hú ấy là của chính chàng, bất giác chàng lấy làm mừng rỡ.

Từ cành cây chàng tung thân lên thành thế Phi Điểu Đầu Lâm nhào thân xuống đáy vực. Thân chàng ở trên không trung hai chân đảo lộn nhẹ nhưng tư bay hạ xuống. Thiếu niên thấy khinh công chàng đã tiến bộ vượt bậc trong lòng lấy làm rất cao hứng.

Sau khi rơi xuống đất, hai tay chàng đánh ra chân lực tuôn ào ào vỗ tung mảng đá ở xa năm sáu trượng, đó là một chiêu trong Tam Thanh Nhất Khí thần công mà chàng chưa luyện xong. Chàng luyện Tam Thanh Nhất Khí thần công chưa lâu, nên uy lực nó mạnh tới đâu chàng chưa hề biết, chàng chỉ nhớ trong Si Tình bí phổ có dặn một câu: "Công lực này nếu dùng tấn công tất đã thương người trầm trọng, nếu không ở thế bất đắc dĩ không nên thi triển..."

Chưởng chàng vừa mới đẩy ra lập tức tảng đá vỡ tan bay mù đá vụn uy thế thực kinh người.

Thiếu niên dụi mắt như không ngờ chưởng lực chàng lại ghê gớm đến thế, chàng thấy Tam Thanh Nhất Khí thần công rất khó học thế mà chỉ trong một đêm không luyện mà thành, coi như từ nay chàng đã luyện hết Si Tình bí phổ, lấy làm vui sướng chàng lại hú lên một tiếng dài, bỗng "bộp" một tiếng, một con chim rơi xuống trước mặt chàng, thì ra trong lúc vô ý chàng đã thi xuất Lôi Âm Chân Mạch ẩn trong tiếng hú chấn thương con chim tội nghiệp nọ.

Tôn Lan Đình lấy làm cao hứng tung thân theo vách đá leo lên tới tận đỉnh vực đến trước cửa Bào Vân động, vẫn chỉ thấy xác khỉ ngổn ngang. Từ ngoài nhìn vào trong chàng thấy cây Tiên Chi đã khô xác, chạy vào trong động, các vật linh tinh của chàng vẫn còn nguyên, chàng vội rà xét lại thân mình, chàng vẫn còn mọi vật, cuốn Si Tình bí phổ vẫn bao trong tấm giấy dầu không hề thấm ướt.

Bây giờ chàng phải hoạch định hành động ra sao. Bốn tháng trời nay chàng chưa hề gặp Vương Mai Suong, không biết các sư đồ nàng đã về núi hay chưa, tại sao chàng không tìm đến thăm sư đồ nàng một lần, sau đó chàng sẽ về lại Đại Ba sơn tìm sư phụ biểu diễn cho người xem thần công chàng vừa học xong, chắc chắn sư phụ sẽ rất cao hứng. Sau nữa

chàng sẽ theo sư phụ đến tăng viện cho Võ Đang sơn chống lại Hắc Y giáo và nhân đó trên đường đi sẽ hỏi thăm tin tức sinh tử của cha mẹ chàng.

Chủ ý đã định, chàng thu hết các vật dụng linh tinh đựng vào bao vải khoác lên vai chạy ra khỏi động, chàng bất giác cảm thấy buồn bã khi phải rời xa nơi chàng đã ẩn trú hơn bốn tháng trời.

Mới đi được bốn năm bước đột nhiên chàng thấy đầu óc quay cuồng lão đảo muốn ngã, chàng cả kinh không biết nguyên nhân vì sao. Đầu chàng lại quay mòng, lật thân ngã xuống, chợt thấy khí huyết toàn thân lằng lằng như say, thoáng chốc hai mắt tối đen hôn mê bất tỉnh nhân sự.

Thì ra đó chính là vì Tiên Chi nhân hình phát tác lần hai giúp chàng thoát thai đổi cốt. Trái cây Tiên Chi hình người ấy là tiên vật ngàn năm mới có, người nào ăn được nó có thể trừ được bách bệnh sống lâu trăm tuổi, nếu người ăn được là người luyện võ, lập tức khỏi mọi vết thương nội ngoại và tăng tiến công lực, nó không chỉ có công hiệu một lần mà có công hiệu đến ba lần: lần thứ nhất người ăn nó tất phải ngồi vận công dùng chân lực bản thân hòa hợp với được lực sáu mươi năm, lần thứ hai sau đó mười hai giờ hôn mê rất lâu là thời gian hoán thai đổi cốt, sau khi tỉnh sẽ tăng thêm công lực ba mươi năm. Lần thứ ba sau sáu giờ nữa sẽ hôn mê một lần nữa, sau khi tỉnh lại sẽ tăng công lực thêm ba mươi năm nữa.

Tôn Lan Đình nhờ kỳ duyên may mắn đã ăn được Tiên Chi hình người trở thành kỳ nhân võ lâm. Không biết qua đã bao lâu, Tôn Lan Đình từ từ tỉnh lại, mở mắt nhìn ra chàng hoảng kinh vội dùng tay tự cấu vào sườn mình thấy đau nhói mới biết không phải nằm mộng. Chàng nhớ lại lúc chưa hôn mê chàng ở trước cửa động Bài Vân động sao bây giờ ở nơi nào mà chung quanh hoa lệ chẳng lẽ là thần tiên phủ gì sao?

Thân chàng đang nằm trên một chiếc giường đàn hương đầy chăn êm nệm ấm, một mùi đàn hương trộn lẫn với chi phấn hương say sưa xông vào mũi. Màn rủ chung quanh chàng đều bằng tơ lụa, dưới đất trải tấm thảm nhung vẽ hoa, trên đỉnh nóc nhà treo rủ xuống một ngọn đèn bát giác lưu ly chạm chỗ tinh vi, cảnh bố trí trần thiết vừa hoa lệ vừa nhã nhặn thêm phần yên tĩnh lại có vẻ gì thần bí.

Tôn Lan Đình không dám tin ở mắt mình, chàng đặt một ngón tay vào miệng cắn mạnh, bỗng nghe cuối giường có người bật kêu "ối chà" hai tiếng. Chàng vội chuyển thân nhìn lại nhìn thấy cuối giường trên một chiếc ghế gỗ có ngồi một thiếu nữ áo trắng khí chất nhã đằm như bông sen trắng nở giữa hồ. Chàng hoảng kinh vội phi thân nhảy xuống giường. Nào ngờ cái nhảy ấy chẳng kiểm soát được thân chàng vọt lên đến tận mái nhà chạm đầu vào

rường nhà "rầm" một tiếng rơi xuống, chàng vội đề khí khinh thân hai chân buông thõng đặt xuống thảm hoa, mặt chàng đỏ gay đứng ngẩn ra tại chỗ.

Thiếu nữ không cười u oán nói:

- Công tử tỉnh lại rồi ư?

Tôn Lan Đình vội ôm quyền:

- Ân cứu mạng của cô nương suốt đời tại hạ không dám quên, không biết đây là nơi nào vậy?

Thiếu nữ nhìn chàng một lúc rồi như tự nói với mình:

- Thật là kỳ quái, một tháng nay công tử không ăn một hạt cơm không hiểu sao tinh thần vẫn vững mạnh?

Chàng kinh ngạc:

- Chẳng nhẽ tại hạ hôn mê bất tỉnh suốt một tháng sao?

[Thiếu một đoạn, mất 7 dòng]

... này cười hay nói hoặc than thở đều có mãnh lực buộc người nghe phải đồng tình không dám chống cự lại, bây giờ công lực chàng đã khác hẳn trước đây, cảm nhận ấy vút qua trong đầu chẳng để lại ảnh hưởng gì.

Bấy giờ bỗng nhiên ngoài cửa sổ có âm thanh già lão:

- Cô nương, tiểu tử họ Tôn ấy tỉnh dậy chưa?

Tôn Lan Đình nghe âm thanh lạ quen thuộc quá đang cố nhớ xem đó là ai, chàng nghĩ bụng: "Y đã biết mình họ Tôn tất là người quen, nhưng nghe ngữ khí của y hình như không có ý tốt đối với ta?"

Thiếu nữ ngồi trong nhà đáp ra:

- Vừa mới tỉnh, Trương đại ca mời vào!

Màn cửa lay động tiến vào hai lão già, Tôn Lan Đình nhìn quanh giật mình kinh ngạc vì đó chính là hai lão giả theo hộ vệ bên thân Bất Lão Thần Quân Lưu Linh Hư mà chàng đã có gặp. Hai lão giả này từ bé đã theo hầu hạ Lưu Linh Hư và do đó toàn bộ võ công họ cũng là học ở Lưu Linh Hư, nhưng bị giới hạn bởi thiên phú, võ công họ chỉ đến độ nào đó rồi không tiến bộ được nữa, vì vậy tuy mang tiếng là nô bộc của Lưu Linh Hư nhưng thực tế là sư đồ, thiếu nữ này từ nhỏ đã được họ nuôi nấng nuông chiều vì nàng chính là Lưu U Hương, con gái của Lưu Linh Hư.

Sau khi tiến vào phòng một lão giả chỉ vào Tôn Lan Đình:

- Tiểu tử này vận may lớn lắm, thật phúc đức gặp cô nương chúng ta nếu như chỉ gặp hai lão ca ta đâu có ai rảnh chăm sóc cho ngươi, chúng ta còn tặng ngươi một chuồng cho hết vận may!

Lão giả khác nói:

- Cô nương chúng ta chăm sóc ngươi suốt một tháng bỏ cả ăn uống cơ hồ nhuộm bệnh, sau này ngươi phụ bạc cô nương ta chớ trách chúng ta ác độc.

Tôn Lan Đình nghe hai lão giả ăn nói sỗ sàng trong bụng đã hơi giận nhưng vì người ta là ân nhân cứu mạng chàng đành cố nhịn, nghe nói thiếu nữ chăm sóc chàng suốt một tháng trời, bất giác chàng nhìn nàng cảm kích.

Thiếu nữ thở dài u oán nói:

- Các ngươi ăn nói gì lỗ mǎng với khách vậy?

Một lão đáp:

- Cô nương không biết đó thôi, tiểu tử này không phải người tốt, chuyên môn gây chuyện thị phi, lần trước ở hạ viện Nga Mi chúng ta đã thấy y dẫn dụ cho sư phụ y và Chu Thục Tuyên đánh nhau một trận.

Tôn Lan Đình vội đính chính:

- Lần ấy tại hạ bị người lừa dối mới xảy ra chuyện lầm lỡ!

Một lão gằn giọng:

- Thôi được, không nói gì nữa, tiểu tử đã tỉnh lại, không biết còn việc gì nữa, mau đi khỏi nơi đây!

Thiếu nữ cất tiếng:

- Không biết là đâu có lỗi gì. Y vừa mới tỉnh dậy, thân thể chưa hoàn toàn khôi phục, đâu lẽ bắt y ra đi ngay, các ngươi đừng bận tâm về việc này có được không?

Hai lão giả không dám cãi lại ái nữ của chủ nhân, cả hai cùng "hừ" một tiếng không nói gì nữa. Thiếu nữ giới thiệu với chàng:

- Đây là hai đại ca Trương Long và Lý Bảo, họ đều là người sơn dã nên ngôn ngữ lỗ mǎng, xin Tôn đại ca chớ để ý!

Chàng đáp:

- Ân cứu mạng đa tạ chưa kịp, tại hạ đầu dám để ý. Không biết cô nương là gì của Lưu Thần Quân và nơi đây là nơi nào?

- Tiểu muội là Lưu U Hương, Lưu Thần Quân chính là nghĩa phụ, nơi này tại Manh Sơn tỉnh Tứ Xuyên!

Tôn Lan Đình tự biết không tiện ở đây lâu liền vái sát đất:

- Thân thể tại hạ đã khôi phục hoàn toàn, đại ân không thể nói hết, xin được cáo từ!

Lưu U Hương u oán sắc mặt:

- Tôn đại ca khoan đi đã, mời ăn chút gì rồi nói chuyện sau!

Nàng nhìn ra ngoài gọi to:

- Nguyệt nhi vào đây!

Một tiểu hoàn nghe lệnh bước vào:

- Cô nương truyền dạy!

- Bảo nhà bếp chuẩn bị cơm nước mang vào đây và chuẩn bị một bàn rượu, không cần nhiều lắm!

Tiểu hoàn bước ra, Lưu U Hương lại nói với hai lão giả:

- Phiền hai đại ca báo cho bốn vị tùy tùng và hai tiểu đồng cầm cờ và kiếm chuẩn bị xuất hành.

Trương Long hỏi:

- Cô nương nói vậy có ý gì?

- Chuẩn bị bữa ăn xong ta đi tìm gia phụ!

- Tìm sơn chủ đâu có thể gấp gấp nhất thời, hà tất phải đi ngay hôm nay?

- Nếu hai đại ca không muốn rời núi tiểu muội tự xuất lãnh các người kia lên đường cũng được.

Lý Bảo vội nói:

- Cô nương quyết định lên đường thì hai lão ca ta không đi theo làm sao an tâm vả chẳng sơn chủ đã dặn cô nương muốn gì nên thương lượng với chúng ta, đó là vì sợ cô nương có quyết định lầm lẫn. Ý của chúng ta là bảo tiểu tử này đi mau chứ đâu phải không muốn theo chân cô nương.

- Hai đại ca nói vậy cũng được, nhưng tiểu muội quyết định lãng du giang hồ một phen, nếu may gặp gia phụ thì quay về cùng lúc.

Trương Long miễn cưỡng thở dài:

- Cô nương chớ phiền lòng chúng ta sẽ lập tức thông tri chuẩn bị lên đường.

Hai lão chuyển thân ra, đến cửa Trương Long quay lại nhìn Tôn Lan Đình:

- Tiểu tử ra ngoài sảnh thất đi, nơi đây là khuê phòng của cô nương chúng ta, người ngủ luôn một tháng chưa đủ sao?

Tôn Lan Đình đáp "vâng" một tiếng đứng dậy định bước ra. Lưu U Hương đưa cánh tay ngọc níu chàng ngồi xuống nói:

- Trương đại ca đừng bận tâm, tiểu muội còn muốn hỏi y nhiều điều!

Trương Long "hừ" nhẹ một tiếng miễn cưỡng vén màn bước ra ngoài. Tôn Lan Đình nghe nói đây là khuê phòng của cô nương, chàng hết sức ái ngại nói với nàng:

- Tại hạ không biết đây là khuê phòng của cô nương thực là đắc tội!

Lưu U Hương nở nụ cười ảm đạm:

- Đó là do ta tự nguyện cho đại ca ở đây dưỡng bệnh chứ đâu có tội gì?

- Vừa rồi nghe cô nương nói, có đúng là Thần Quân không có mặt ở đây chẳng?

- Gia phụ ta đã rời khỏi nhà lâu rồi!

Vừa lúc tiểu hoàn mang cơm nước đến đặt lên bàn. Lưu U Hương mời:

- Sau cơn bệnh cần ăn cho bổ dưỡng, công tử hãy uống chén sâm này đi!

Tôn Lan Đình quả thực có đói, không cần khách sáo chàng bung chén sâm uống cạn.

Lưu U Hương hỏi:

- Tôn đại ca sau này đại ca định đi đâu?

Nguyên tại hạ định đến Đại Ba sơn tìm gia sư nay năm bệnh đã một tháng, có lẽ gia sư đã rời núi mất rồi, tại hạ chắc phải tới Võ Đang phái làm một việc.

Chàng vốn muốn giữ bí mật việc chi viện Võ Đang phái nên không nói rõ ra. Lưu U Hương có vẻ cao hứng:

- Tiểu muội nghe từ lâu Võ Đang sơn là nơi tổ sư Trương Tam Phong tu dưỡng, chính đang muốn theo đại ca đến đó chiêm ngưỡng một phen!

Tôn Lan Đình không tiện từ chối chỉ miễn cưỡng nói:

- Lần này đi ít nhiều hung hiểm, tốt nhất cô nương không nên đi cùng tại hạ.

Lưu U Hương u oán:

- Nếu là hung hiểm, một mình đại ca đến đó tiểu muội sao yên tâm, tiểu muội quyết định cùng đi với đại ca để tiện giúp đại ca chút ít nào chẳng?

Hai người đang nói chuyện bỗng nghe từ xa có tiếng hú dài. Trương Long nói lớn giữa sân:

- Bản sơn có biến, cô nương chớ đi ra ngoài!

Tiếp đó là tiếng Lý Bảo:

- Tiểu tử họ Tôn, ngươi ra được rồi đấy!

Tôn Lan Đình không nói một lời vội bước ra ngoài cửa vén bức rèm ra ngoài đại sảnh, vì sự việc xảy ra quá gấp không kịp nhìn kỹ để thấy đại sảnh cây cỏ tiêu sơ ngoài sân, đưa đầu nhìn lên thấy sao đầu đã chỉ về Nam có lẽ đã gần đến canh hai, chàng trầm nghĩ: "Kẻ nào lớn gan dám đến quấy nhiễu nơi ở của Bất Lão Thần Quân?"

Hốt nhiên nghe Lưu U Hương nói sau lưng:

- Đại ca vừa bệnh dậy không nên động thủ quá sớm!

Tôn Lan Đình chưa kịp đáp, hai lão giả phi thân tới:

- Sao cô nương lại ra tận đây?

Thân hình chuyển động tách ra hai bên của Lưu U Hương

- o O o -